

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Vezdenkem, advokátem se sídlem Hauerova 3, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2009, č. j. MSK 112805/2009, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2010, č. j. 38 Cad 28/2009 – 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Vlastimilu Vezdenkovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2964 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 21. 7. 2009, č. j. MSK 112805/2009. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 8. 6. 2009, č.j. 37778/2009/OOA o zastavení výplaty příspěvku na živobytí žalobci ode dne 1. 5. 2009 a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud zjistil, že napadené správní rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 31. 7. 2009. Podle § 72 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví–li zvláštní zákon lhůtu jinou. Žalobce byl tedy povinen žalobu podat nejpozději dne 30. 9. 2009. Z výše uvedeného podle soudu vyplývalo, že napadené rozhodnutí žalovaného „nebylo nabylo“ právní moci dne 31. 7. 2009 a lhůta k podání žaloby k soudu uplynula dnem 30. 9. 2009. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána až dne 21. 10. 2010, byla podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Krajský soud žalobu proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel napadl usnesení Krajského soudu v Ostravě kasační stížností a poukázal na jeho odůvodnění, kde krajský soud vyslovil, že rozhodnutí žalovaného „nebylo nabylo“ právní moci dne 31. 7. 2009. Stěžovatel má s odkazem na uvedenou pasáž odůvodnění za to, že napadené rozhodnutí žalovaného nenabylo právní moci dne 31. 7. 2009 a lhůta pro podání žaloby byla zachována. Usnesení krajského soudu považuje za zmatečné. Stěžovatel nebyl v napadeném rozhodnutí žalovaného poučen o právu podat proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného návrh na jeho přezkoumání ke krajskému soudu, a to ve lhůtě do dvou měsíců od jeho doručení. Tohoto poučení se mělo stěžovateli v napadeném rozhodnutí dostat, a to s odkazem na § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Pokud by byl stěžovatel poučen, jistě by žalobu podal ve lhůtě.

Další námitky stěžovatele již směřují do napadeného rozhodnutí o zastavení výplaty příspěvku na živobytí, které považuje za asociální a vedoucí k předčasné smrti.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořil závěry krajského soudu a upozornil, že se v napadeném usnesení jedná pouze o písařskou chybu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu stěžovatele odmítl jako opožděnou a věcí samou se nezabýval, přichází pro stěžovatele v úvahu pouze stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, nikoliv uplatněné námitky o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stanoví, že soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno

doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou; lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 31. 7. 2009. Tento byl tedy dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. Den následující po dni doručení je podle tohoto ustanovení považován za první den běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Konec lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým označením shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty - t.j. dnem doručení (není–li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce), a to dne 30. 9. 2009. Zákonná lhůta uplynula stěžovateli marně, neboť stěžovatel podal žalobu k Nejvyššímu správnímu soudu až dne 21. 10. 2009 (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 8 As 2/2008 - 49). Krajský soud proto postupoval správně, jestliže žalobu odmítl pro její opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel upozornil na rozpor, kdy krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného „nebylo nabylo“ právní moci dne 31. 7. 2009 a ten vyložil ve svůj prospěch tak, že napadené rozhodnutí žalovaného právní moci vůbec nenabylo. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se však v tomto směru jedná toliko o zjevnou písařskou chybu spočívající ve zdvojení výrazu s překlepem, která nemohla mít žádný vliv na srozumitelnost či přezkoumatelnost napadeného rozsudku, což stěžovatel patrně mínil při hodnocení usnesení jako zmatečného. Tímto usnesením byla krajským soudem odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného jako opožděná, odůvodnění usnesení obsahovalo vypořádání se s otázkou opožděnosti podané žaloby a celé je na tomto závěru nezpochybnitelně vystavěno. Navíc otázka právní moci rozhodnutí žalovaného není pro závěry o opožděnosti žaloby relevantní, podstatný byl okamžik doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli.

Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítl, že v něm nebyl poučen o možnosti podat správní žalobu, což zapříčinilo její opožděné podání. Zdejší soud k této výtce poznamenává, že správní rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. V poučení rozhodnutí správního orgánu se uvádí pouze to, zda je možné proti němu podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Pokud odvolání nemá odkladný účinek, musí být tato skutečnost v poučení uvedena (§ 68 odst. 1, 5 a 6 správního řádu). Ze správního řádu tak nevyplývá povinnost poučit účastníka řízení o tom, že má po vyčerpání řádných opravných prostředků možnost podat proti rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví. K témuž

závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 47/2007 - 90, www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že *„z § 68 odst. 1, 5 a 6 správního řádu z roku 2004 nelze dovodit povinnost správního orgánu poučit účastníky řízení o možnosti napadnout správní rozhodnutí žalobou včetně uvedení lhůty pro podání žaloby“*. Správní orgán nepochybně může i nad rámec své obecné poučovací povinnost uvést i možnost podání žaloby ve správním soudnictví, avšak pokud tak neučiní, nelze v tom spatřovat nedostatek jeho rozhodnutí. Jestliže tedy rozhodnutí žalovaného obsahovalo pouze poučení o nemožnosti se dále odvolat a nezmínilo se o přípustnosti podání žaloby ve správním soudnictví, pak v této skutečnosti není možné spatřovat žádné pochybení.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvedl žádné relevantní důvody, jimiž by zpochybnil závěr krajského soudu o opožděnosti jeho žaloby, žádné vady usnesení krajského soudu pak nebyly zjištěny ani z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 9 odst. 2, § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 1000 Kč (zástupce požadoval 700 Kč), a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Nejvyšší správní soud rovněž přiznal ustanovenému zástupci cestovné ve výši 470 Kč za jízdu motorovým vozidlem na trase Opava - Ostrava a zpět, tj. 80 km, automobilem s průměrnou spotřebou 6,9 litrů benzinu NATURAL 95 na 100 km (cena 31,60 Kč/1 l) + 3,70 Kč za 1 km jízdy jako základní náhrady podle vyhlášky č. 377/2010 Sb. (zástupce dle výpočtu požadoval taxu 3,80 Kč za 1 km jízdy) a náhradu za promeškaný čas ve výši 400 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 2470 Kč, tj. 494 Kč. Ustanovené zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2964 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda

s
e
n

á
t
u